

OD PETKA DO PETKA

Marjana Höngsfeld Adamič, Lutra, Inštitut za ohranjanje naravne dediščine

Life je lajf

Petak, 17. sušca

Viši je spet norišnica, ki se ji reče Life. Ko rečem hiša, to ne pomeni samo doma, temveč predvsem Institut Lutra, nevladno organizacijo z naravovarstvenim poslanstvom, ki osmišla moje življenje zadnjih 18 let. Tudi Life ne pomeni le projekta s podporo Evropske komisije, temveč ob tem tudi način življenja. Laibachov Life is life bi zlahka postal naša himna. Potren projekt pomeni jamstvo za obstoj organizacije, pomeni preživetje zaposlenim za nekaj nadaljnih let. Pomeni pa tudi, da bom lahko uresničeval svojo vizijo, ker so ocenjevalci prepoznali dovolj velik prispevek naše ideje k evropskim ciljem varstva narave, da ga bodo tudi finančno podprtli. Če si v preteklosti že uspešno izvedel podoben projekt, imas večjo kredibilnost. In mi smo ga. Ne le enega, kar dva zaporedna, vmes pa na desetine manjših.

Predlog projekta smo sicer oddali lansko jesen, toda procedura pri Evropski komisiji traja tako dolgo, da vmes že pozabiš nanj. No, ne popolnoma. Nekje v zavesti tiktaka ura, ampak saj je še čas, si rečeš. Potem pa udari kot strela z jasnega. Časa je malo, dela veliko. V pičilih dveh tednih nam, skupaj s partnerji, uspe zbrati 59 pisem podpore deležnikov! Danes je zadnji dan. Se bo izšlo?

Že pred mesecem sem kupila vstopnice za operno predstavo. Oblačim in obuvam se kar pred računalnikom in odprom skypom. Datoteka s podporami je prevelik in "ne gre skoz",

pravi Tatjana. Ora je že pot sečum. Ne, ne bom izpustila Händla in njegovega Julija Cezarja v Egiptu! Saj bosta Tatjana in Danilo zmogla, imam slabo vest. Med potjo poberem še svojega mladega spremmljevalca, obetavnega tenorista. Že zaradi njega se moram podvzeti, saj sem ga povabila. Ko se zastor dvigne, prileti telefonsko sporočilo, da je oddaja dopolnitve projekta uspela. Zdaj pa glasba in nič drugega!

Po predstavi je lakota neizprosna. Na ulici pod Univerzo srečujeva mladino z visokimi klobukmi. Saj res, danes je dan svetega Patrika. Nujno morava tudi midva počastiti zavetnika Ircev (dober izgovor je kar moja mlajša hči, ki je na Irskem in jo zelo pogrešam). Zavijeva torej v Guinness barček. Vse zeleno, vse veselo, vse v klobukih, ob pivu in smehu. Pošteno sem dvignila povprečno starost gostov, toda to me prav nič ne moti.

Sobota, 18. sušca

Premalo spanja, seveda. In nekoliko težja glava tudi. Ampak spomin na sinočni večer je nepošito prijeten. Pripravim si napitek za mačka: toliko limonade, kot je bilo piva svetega Patrika, dodam veliko medu in cvetnega prahu pa še žlico guarane. To me spravi k sebi. Ferči (terier, ki se uči biti projektni pes) pravi, da je treba na sprechod. Pa jo mahneva kar na tržnico v bližnje Koseze. Dobim svežo zelenjavko, zasvoji me regrat z Bizejskega (nostalgično, kajti od tam je bil oče in vse čudovite počitnice sem prezivila tam), nato pa naprej do provansalsko urejenega lokalčka z mlečnimi izdelki – z ene kmetije. Tam se dobiva z mojim dolgoletnim oblikovalcem in zdaj že prijateljem Zvonetom. "Čitala isto knjigo", bi lahko zatrtila. Oblikoval je vse, od slovenskega denarja do mojega po-

ročnega vabila, vse Lutrine publike in plakate. Javna naročila si lahko ministrstva zatakejo za klobuk!

Nedelja, 19. sušca

Sončen dan vabi na vrt, kjer je še vse zimsko. Pravi sušec. Toda zvončki so že odcveteli in čas je, da tudi vrt obišče pomlad. Pa se lotim dela. Bolj počasi gre, po dolgi zimi še nisem v formi. Tudi projektni pes dobi bolj pomladno frizuro, saj je bil že krepko zanemarjen.

Še v kuhinjo udari pomlad, čeprav so na kuhinjskem (ne notnem) pultu zborovske note ... za jutrišnjo vajo. Za kosilo regrat s krompirjem. O ne, pravi moja boljša polovica, zelenjava je dobra samo, če gre skozi prašiča. Tudi projektni pes se strinja pa bokserka Flora tudi. Samo hči vegetarijanka ne. In skuham še kranjske klobase. Take s poreklom in zaščitnim imenom.

Ob Beethovnovi Eroici na radijskem programu Ars – to je edini slovenski radijski program, ki ga poslušam – malo pobrskam po prejeti pošti v outlooku, kajti zadnje dni sem reševala izključno nujne primere.

Ponedeljek, 20. sušca

Prvi pomladni dan. In to kakšen dan! Začel se je ravno pravi čas, ob desetih dopoldan, in dal energijo za ves dan dela. Projekti namreč nikoli ne počivajo. S Ferčijem obhodiva naše naselje vrstnih hiš. Vrtičkarji so že izbruhnili. To je posebna obsedenost, ki pa tudi združuje sosedje, prebivalce

ni težko uganiti naslova: Podnebne spremembe – kako jim bomo kos? Upamo na veliko udeležbo poslušalcev najožjega okolja, iz vasi Križevci in sosednjih vasi. Zato bom pomanjšano izvedbo plakatov raznosila po hišah sama. Največ šteje osebno povabilo nekoga, ki ga poznajo in – tako upam – upoštevajo. Naš mali center naj kar poči po štih!

Sreda, 22. sušca

Svetovni dan voda. Veliko smo jih že preživelici. Koliko odmevnih akcij, dečavnic in srečanj za boljši odnos do voda smo že naredili na ta dan v preteklih letih! Včasih me popade huda skepsa. Je bilo vredno? Se kje kaj pozna?

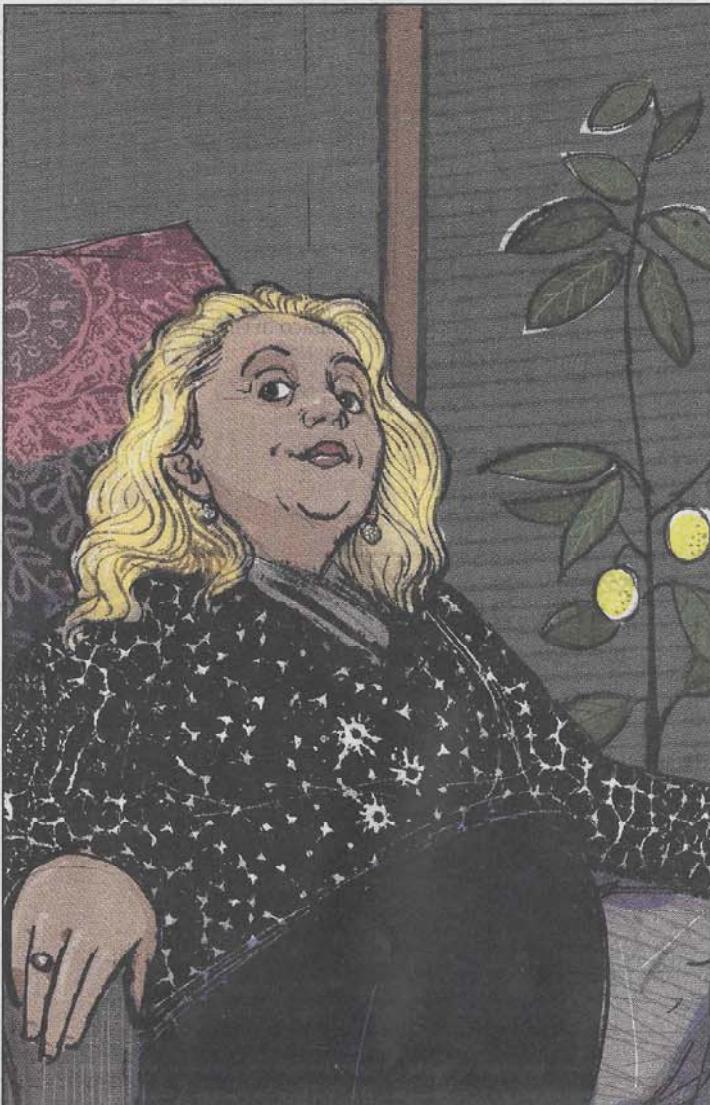
Facebook me z lepo fotografijo Bistre spomni na prav tak dan pred dvema letoma. Dolgo sem se facebooku uprala, toda priznati moram, da ima veliko dobrih lastnosti. Vsak dan dobivam kupe pozivov, naj podpišem katero od naravovarstvenih peticij. Danes je priletela ena najbolj žalostnih: Norvežani bodo spet pobijali krite. V imenu česa, lepo vas prosim? Dežela, bogata z nafto, z visokim standardom, popotniki jo ocenjujejo za življenju najbolj prijazno ... Zakaj pa pri nas streljamo volkove, vrsto z zvezdico, torej prioritno vrsto po evropski naravovarstveni zakonodaji? Če vprašate strokovnjake, boste dobili kup prav tako strokovnih odgovorov, od tega, da s tem zmanjšujemo krivolov (hal), do tega, da se kakšen lovec rad pohvali s trofejo volka (bog mu pomagaj).

Četrtek, 23. sušca

Na hitro preletim elektronsko pošto. Saj ni mogočel! Danilo sporča, da je Evropska komisija že pregledala naše odgovore in poslane podpore. Zadovoljni so in v treh (!) delovnih dneh moramo pripraviti čistopis prijavnike. Vikend bo, kot že tolkokrat, spet šel lajfu žvižgat. Vsi vemo, da se za pet let dobrega dela splača potruditi. In se bomo. Da le ne bi rok za iti v Rim prehitel Tatjane ... Toliko o porodiškem dopustu in (mojih) penziji v naši organizaciji.

Od kod kličete, ne razumem gospe. Sprašuje, ali je res dobila Center Aqualutra v Križevcih ... Oh, ja, seveda. Napotim jo na novo telefonsko številko Vidrincev centra in zaupam, da bo nova mlada sodelavka uredila vse, kar zadeva naravoslovno delavnico s solarji v Šalovcih. Mora biti temu kos, zato je tam. Na njeno delovno mesto se je prijavilo 80 mladih, izobraženih in ustrezno kvalificiranih – brez zaposlitve. Tudi magistri, doktorji in, poleg tega, akademski kiparji. Polovica od tega je prišla tudi na razgovor. Bilo je ubijajoč. Najraje bi vzela v službo vse po vrsti, spremenila Križevce v vas mladih intelektualcev z naravoslovno izobrazbo in po enem letu prostovoljskega dela bi imeli kaj videti. To bi bil razvoj podeželja, ne pa subvencije kar tjavandan, bolj škodljive kot koristne, taka in onaka nadomestila in spodbude, ki minejo, za njimi pa ne ostane nič razen njihe nepobranih sončnic in nepožete ajde.

Košara alpakine volne za Katkin pulover, ki čaka na skrinji v kotu, bo še malo počakala. Časa za pletenje do naslednje zime očitno ne bo. Pletli bomo projekte. Tako pravi tudi naš Ferči, ki vse bolj postaja projektni pes. *

CIRIL HORJAK